

Brepta má rád přírodu

Breptův editorial

Příroda je mocná čarodějka

... byla jediná věta, která mě napadla poté, co jsme si na redakční radě ujasnily (my breptovské ženy) téma aktuálního čísla. Jak zrovna já mám napsat editorial na téma „Příroda“??? Já, milovnice města a způsobu života s ním spojeného! Ne že bych však byla úplně přírodní odpírkač.

V dětství jsem s nadšením jezdila na tábory, pod stan a zpívala u táboráku „Červená se line záře“. Postupem času stále více přicházím na chuť výletům, pobytům na chalupě i procházkám v lese. Má to však jednu zásadní podmínku. Večer se potřebuji vrátit někde, kde je postel a sprcha. Obě pokud možno společně maximálně pro čtyřčlenný kolektiv. A na tom bezpodmínečně trvám! Jak říká moje dobrá kamarádka, po čtyřicítce již žádná žena nemá povinnost spát pod stanem či pod širákem, mýt se v potoce a „vonět“ celé dny po táborovém ohni! To už máme z většiny bohatě odžito a nechť si těchto radostí užijí s dětmi muži. Nechci se samozřejmě dotknout žádné ženy, která to shledává půvabným. Každému, co jeho jest!

Za to, že se můj vztah k přírodě mění k lepšímu, vděčím zřejmě dílem svému věku, dílem manželovi. Vzhledem k tomu, že on je velice přírodní typ a nejraději by bydlel na samotě u lesa či přímo v lese, prakticky mně, milující ženě, nic jiného, než mít přírodu ráda, nezbyvá. A tak trávím léto v jeho rodném domě na samotě, chodím do lesa, účastním se sázení stromků, někdy i čištění krmelců

a poslouchám historky o lovu a mysliveckém životě. Večer pak věrně čekám, než se mi můj muž vrátí z čekané... Na svatební cestě na Krétě jsem dokonce v pravé poledne při teplotě zhruba čtyřicet stupňů Celsia prošla celou soutěskou Samaria (dle některých pramenů nejdelší evropskou soutěskou), což mi přišlo jako opravdu dostatečný důkaz lásky na celý život.

I já mám svá „přírodní“ místa, která mě opakovaně okouzlují. O některá jsem se s vámi podělila v rubrice Kaleidoskop. Mohla bych ale přidat ještě pár dalších. Horu Říp, kam opakovaně nutím vystoupat i své děti a která je pro mě místem, kde to všechno začalo. Šumavské Povydří, na které mám nostalgické vzpomínky z výletů s rodiči v dětství. Podívala jsem se tam po letech (možná desítkách let) již se svými ratolestmi a byla jsem dojatá. Určitě nechci opomenout ani některá místa za hranicemi všedních dnů. Zmiňovaná Kréta či úchvatná toskánská krajina snad nemožnou nechat chladným vůbec nikoho.

Když o tom tak přemýšlím, není to se mnou tak zlé. Nejsem čistokrevný kavárenský povaleč, i když město bych za bydlení za Prahou zatím nevyměnila. Mám přírodu ráda a dělá mi dobře, jen už potřebuji trochu svého pohodlí (no dobře, i fén ☺). Myslím si, že můj muž stále tajně doufá, že spolu na stáří skončíme v jeho milovaném Bohdánkově. To tedy nevím, nevím, ale... Nikdy neříkej nikdy! ■

Edita Janečková

Ilustrační foto

Ten, co krotí vodu

Kdyby měl Karel Wimmer indiánské jméno, jmenoval by se Ten, co krotí vodu. K našemu rozhovoru jsme se sešli v novotrojkové herně. Karel přišel nenápadně, neznala jsem ho a prozradit ho mohlo jen tričko s tajemným nápisem „Vodní díla - TBD 1993–2013“.

LEPŠÍ PALYZA NEŽLI SIKYTA

Karle, jste ve znamení Ryb nebo Vodnáře?

Jsem Býk.

To jsou taková klidná, vyrovnaná, stabilní lidé... Dokážete vás něco vytočit?

No, když vybuchnu, to už fakt musí být. Hodně mě naštvě neférové jednání a taky v práci, když se třeba něco vyhrtí, konflikt mezi zaměstnanci, to mě teda štve.

Umíte plavat?

Pořádně jsem se naučil až na vysoké škole. Za normálních podmínek bych se snad neutopil.

Vaše práce, to je samá voda, jezdíte i na prázdniny k vodě?

Často spojujeme dovolenou s kontrolou, obhlídkou přehrady. Jedeme třeba na Lipno, na Labskou přehradu, do Bedřichova – tam to máme nejradši. Ležet týden na pláži bych nevydržel, ale moře mám moc rád. Třeba v Chorvatsku je krásný moře. Trošku mne mrzí, že nemáme v Česku moře, škoda, že nejsme třeba u Baltu.

Jakou vodu máte nejradši?

Moře, kdyby to bylo blíž. V Itálii jezero Garda, tam je to jako u moře, navíc skály, lezení... U nás mám nejradši písáky v okolí Pardubic a taky za Mělníkem.

Narazili jste na skály...

K lezení jsem se dostal přes otce. Začínal jsem u nás v Goethových skalách, které jsou z čistého křemene.

Promiňte, ale do toho přece nic nezatlučete.

No to ani nebylo potřeba, nejsou tak vysoké, lezli jsme jen tak. Pak jsem pokračoval přes Svatošské skály, Labské pískovce až třeba na ledové stěny v Labském dole, třicet metrů čistého ledu, paráda.

5x foto: archiv rodiny Wimmerových

Které sporty vás ještě baví?

Na ty kolektivní moc nejsem. Mám rád kolo, lyže, plavání.

A vaše mimosportovní aktivity?

V dětství jsem modelařil, lepil letadýlka. Teď jsem takový malý domácí kutil, rád vymyslím různé zlepšováky, jak by věci mohly lépe fungovat. Například jsem vylepšil takovou karabinu na lezení v ledu, v cizině na to koukali a mysleli si, že to vyrábí kdovíjaká světoznámá firma...

Víte, že úplně první, na co jsem se vás chtěla zeptat, bylo, jestli jste viděl seriál Velké sedlo?

Viděl, teprve nedávno, asi před rokem, a líbilo se mi to. Můžu říct, že je to docela autentické, hlavně co se týče toho osamělého života hrázného. To je opravdu život o samotě, v izolaci, není to vůbec lehké.

A jste spíš Palyza, nebo Sikyta?

Palyza, ten Sikyta byl moc takovej Pražák.

VISÍM NA LANĚ

Karle, co vlastně v práci děláte?

Hlavní zaměření firmy, ve které pracuju, je technicko-bezpečnostní dohled nad různými vodními díly. Ale není to jen dohled nad už postavenými díly, vypracováváme také projekty a stavíme. Stručně a zjednodušeně řečeno – navrhnu, nakreslím, postavím, kontroluju.

Další prací je protipovodňový dohled a kontrola mobilních stěn, což bylo aktuální tady v Praze loni v červnu. Také máme drobnější projekty, kdy si nás třeba nějaká obec objedná, abychom jim postavili jez. A vybavujeme vodní díla měřicími přístroji...

A co se měří?

Například teplota betonu. V různých místech hráze se měří, jak materiál reaguje na změny počasí a jestli je to normální nebo jestli nás to má znepokojit.

A stal se někdy na nějaké přehradě průsvih?

Stal, v Jizerkách na Bílé Desné r. 1916. Nad ránem hrázný zjistil trhliny, ale šlo to tak rychle, že už se nestihli evakuovat lidé a hodně jich tam zemřelo. Ale to se nestává, většinou se to dá řešit včas.

Na co jste pyšnej, co se povedlo?

Když se to povede od projektu až po reál. Na Flájskou přehradu, kde jsem právě dělal projekt. Teď tam jezdím měřit tu teplotu betonu.

Využijete v práci lezení?

Jo, dělám výškové práce, viset na laně zbyde vždycky na mě. Zkoumám průsaky, trhliny, a jestli se to nezhoršuje.

Jaká je nejkrásnější česká přehrada?

Podle mne ta v Bedřichově, je stará, kamenná. Ale vždycky to záleží na okolním prostředí, dokresluje to příroda.

Dělal byste tam hrázného?

Za určitých podmínek ano. Zatím jsme kvůli práci závislí na Praze, ale moc se nám tu nelíbí. Bydlet blíž přírodě by pro nás bylo určitě mnohem lepší, někde na pomezí Jizerek a Krkonoš.

Zdá se, že všechny cesty vedou do Bedřichova...

Ano, tam se nám opravdu moc líbí.

PŘÍŠTĚ PŘIJDU V HELMĚ A MONTÉRKÁCH

K rozhovoru přibíráme Elišku, nabízím Karlovi tykání a chválím mu tričko, kterého jsem si právě všimla. Odpovídá: „Příště přijdu v helmě a montérkách.“

Můžete mi ještě odpovědět na anketní otázku, k jakému zvířeti byste jeden druhého přirovnali?

E.: Karel je jako náš zlatý retrívr Amálka, je stejně hodný, věrný a umí dělat psí oči.

K.: Eliška je kočička, protože je jako kočička.

Kdo je Karel Wimmer

Narodil se v Aši roku 1983. Na Fakultě stavební ČVUT vystudoval obor vodní hospodářství a vodní stavby se zaměřením na hydrotechniku (přehrady, jezy, vodní cesty). Pracuje ve firmě, jejíž hlavní náplní je technicko-bezpečnostní dohled (TBD) nad stávajícími vodními díly – přehradami, vodními elektrárnami, jezy a plavebními komorami, většími vodovodními přívaděči.

Volný čas tráví v přírodě, je sportovec, rád vyrábí zlepšováky, má ženu Elišku a dvouletého syna Vojtu, kteří chodí do Trojky na cvičení rodičů a dětí, Eliška tvoří v keramickém ateliéru a v neposlední řadě graficky ošetřuje Breptu.

Karel mýma očima

Na první pohled sportovec, nekomerční typ, trochu plachý sympafák s jiskrou v oku. Představovala jsem si ho staršího, a když mi řekl, že je ročník 1973, přišlo mi to nemožné. A bylo, je o deset let mladší, jen jsem mu špatně rozuměla.

Zarostlý tmavým vlasem i vousem, typ mladého Reinholda Messnera. Nejvíce mne zaujaly jeho upracované ruce. To nebude typ, který sedí celý den u počítače, to bude člověk, kterého pro svůj rozhovor hledám. Pracuje rukama a je spjat s přírodou. A výrazně svalnatá předloktí mi napovídala, že podobnost s Messnerem nebude jen na první kouknutí.

Co na Karla práskla Eliška

„Napiš tam, že Karel je inteligentní fešák.“ Je hodný, pracovitý a u práce strašně sprostě nadává. A mumlá, tedy všichni TBD špatně mluví. Je lidový vypravěč, dělá si z lidí srandu. Nikdy nelže, říká, že pouze pozměňuje pravdu.

Má akademický titul mistra republiky ve sportovním lezení.

Seznámili jsme se na festivalu horolezeckých filmů v Teplicích nad Metují, seděl tam na chodníku a já ho měla vézt do Prahy. V autě mi byla zima, půjčil mi mikinu a tak to mezi námi vzniklo. Jsme spolu víc než šest let, ženit se nechce, no možná...

Je kutil, vyrobil třeba šicí stroj a rád šije všelijaké obaly a taštičky... Neříká, že mě miluje, jako důkaz lásky dělá zásuvky. Teď už teda dlouho žádnou neudělal. © ■

Zuzana Sadílková

Cvičební dopoledne pro ženy

Všední odpoledne. Sedím v kanceláři, sestavuji grantový rozpočet. Je to potřeba. Občas musím dělat to, co musím, abych pak mohla dělat něco, co nemusím (ale co mě baví). Soustředěné ticho rozčísne dobrovolnice a lektorka Tereza Hofmanová.

Prý ji napadlo, že bychom mohli v Trojce zorganizovat sportovní dopoledne. S Jolčou na sebe zálibně mrkneme. Ona v mžiku drží trojkový diář a hledá nejbližší volný termín, já otevírám nový .xls soubor – na prvním listu program a rozpis časů pro cvičenky a lektorky, na druhém rezervační formulář, na třetím kalkulace. Ještě ten den píšu vytipovaným trojkovým ženám a líčím jim, jakou senzační akci chystáme. Na udičku se jich chytne tolik, že své excelové tabulky musím předělat

a vytvořit dvě cvičební skupiny. Prostě díra na trhu! Kombinace běhu, bodystylingu, pilates a relaxace, to vše zasažené do vlnitého trojkového prostředí, podpořené konzumací mlsůtek nachystaných v malé herně, k tomu vybraná společnost trojkových osobností...

Ohlasy jsou krásné. Fotky jsou krásné. Těla a duše jsou krásné.

Máme ambici scházet se alespoň jednou za měsíc. Není vyloučeno, že v budoucnu bude dopolední akce doplněna i o odpolední (již ne sportovní) program. Tuto informaci sem zařazují spíše jako vzkaz pro trojkové (naše) muže.

Další termíny: 25. 5. a 7. 6. 2014

Těším se na setkání! ■

Markéta Vokrouhlíková

Velikonoce v Nové Trojce aneb všude samí zajíci!

Oproti návštěvníkům mám tu výhodu, že mohu sledovat již samotnou přípravu novotrojkových akcí. To se týká i velikonočních dílen. Zatímco hovořím na poradě o nějakém vedlejší tématu, Jolča zpravidla stříhá barevné květinčky, maluje očička nespécifickým hlavičkám či se věnuje podobné kreativní činnosti. V kanceláři je zase možno zaslechnout debatu o tom, kdy se vyráží do Lipenců, co je třeba nakoupit a zda ve sklepě je ještě dost košíčků. A pak přijde den D...

Letos bylo velikonoční tvoření rozděleno jako obvykle do dvou sekcí – dopolední a odpolední. U recepce dostali všichni kromě informací, kam jít a co dělat, i komiks o významu velikonočních svátků – pak už mohli dát průchod své kreativitě. Děti v malé herně vyráběly zářivě barevné motýly, něžné ptáčky s barevným peřím (u nás se krásně vyjímají zavěšení na světle v dětském pokoji) a dekorace s ovečkami. Ve velké herně jako vždy přitahovalo děti zdobení perníčků. Nejoblíbenějším se ukázal styl – namalovat a okamžitě sníst. Dospělí a větší děti se mohli vyrádit při vytváření velikonočních košíčků. Jolča jako vždy skvěle radila (někdy i nenápadně vedla k lepším výkonům ☺). Stejně ji však někteří svou kreativitou dokázali překvapit. Například sourozenci Černí objevili, že pokud se do červeně malovaných vajíček zapíchnou zelené lístečky, budou vypadat jako ředkvičky, což jim jaro zřejmě evokuje daleko více než prostá malovaná vejce. Nic nepomohlo, že Jolča apelovala na romantické založení jejich matky, které by jistě vajíčka a květy udělaly mnohem větší radost než jarní zelenina.

Velkým hitem se nečekaně stala výroba roztomilých ušáček držících v tlapičkách barevné vajíčko. Můj syn, který se zpočátku rozhodně odmítal do tvoření zapojit, nakonec podlehl neodolatelnému úsměvu Leonky, která dětem se zajíci pomáhala. Výsledkem bylo, že jsme ho z tohoto stanoviska nemohli odlákat. U jeho psacího stolu teď drží stráž rodina šesti (!) ušatých přátel.

Odměnou za náročné tvoření byla možnost degustovat vaječné pomazánky vyrobené několika dobrými dušemi Nové Trojky. Děti oslovil také Štěpánčin na pohled krásný a na chuf božský velikonoční beránek – jen se po něm zaprášilo!

Bonbónkem velikonočního tvoření byl další Mirčin dramatický kousek. Trochu přemyslím, zda má nějaký symbolický význam fakt, že tato maminka tří ztepilých chlapců ve své dramatizaci porodila tři kúzleči děvčátka... ■

Edita Janečková

7x foto: Rejka Balcarová

Jarní dobročinná burza 2014 – Odhalení

Část burzovního týmu

Čísla, rekordy, senzace – to je to, co vás nejvíc zajímá? Nevrtá vám náhodou hlavou, jak je možné neustále posouvat hranice našich možností?

Nechci své přiznání dávat do souvislosti se slavným jamajským sportovcem, k jehož výkonům jsem přirovnávala ty naše burzovní v jednom z dávných vydání Brepty (podzim 2008). Ostatně Boltovi doping doposud nebyl prokázán.

My už bereme. Dávno.

Věříme, že náš doping je bez zdravotních následků. No, nebo ještě něco málo... Prostě – V ZÁJMU NOVÉ TROJKY jsme ochotni a ochotni podstoupit ledacos. Někdo si dá Jolčinu nenapodobitelnou dýňovou polévku, jiný se třese na Janinu

voňavou čínu, Vítkovu senzační ranní kávu či Vlastíkův lahodný long drink, při pátečním setkání ve Venda baru si nekuřáci zapálí, abstinenti ochutnají Vendův prověřený rum, vegetariáni neodolají soustu tataráku, na někoho zafunguje třídní spánková deprivace či větší dávka sexu...

Když každý dostane, co právě potřebuje, mohou padat rekordy. Bylo tomu tak i letos na jaře.

Prodali jsme 2 705 ks zboží.

Na burze pomáhalo 65 dobrovolnic a dobrovolníků, odpracovali celkem 643 hodin dobrovolnické práce.

Výtěžek burzy včetně doprodeje v tuto chvíli činí (rekordních) 55 425 Kč. Děkujeme!

Termín Podzimní dobročinné burzy: **9.–11. 10. 2014**

Za ne-nezávislý burzovní tým ■

Markéta Vokrouhlíková

Odpočinek po dobře vykonané práci

2x foto: Markéta Vokrouhlíková

Brepta navrhuje

Lov divokých prasat – časová náročnost

Vážené ženy, matky, předpokládám, že jste v médiích zaznamenaly jeden z velkých problémů zemědělství, lesnictví, myslivosti, a tedy venkova obecně, a to přemnožení černé zvěře – prasete divokého.

Tento fenomén má již opravdu citelný dopad na hospodářství celého státu. Výše škod způsobených černou zvěří se odhaduje v řádech stamiliónů až 1 mld. korun ročně. Jedním možným řešením je zvýšený odlov této zvěře, jenže zde narážíme na mnoho problémů. Jedním z nich je časová náročnost této lovecké činnosti – pro úspěšný odlov je třeba denní kontrola revíru (min. 2 hod.). V případě zjištění přítomnosti prasete divokého je nutno opět denně chodit na čekanou (cca 3 hod.). Odhaduji, že k ulovení jednoho kusu je potřeba čekat jeden týden.

V současnosti se v ČR uloví asi 184 000 ks černé zvěře ročně a tento počet by se pro redukci početního stavu měl zvýšit. Myslivců je v současnosti registrováno okolo 70 000, věkový průměr se blíží k 60 rokům, takže ne všichni jsou schopni každodenního lovu. Tedy je zřejmé, že zvýšení odlovu černé zvěře by znamenalo více času stráveného v lese a méně s rodinou. Proto se ptám, považujete tento problém za natolik závažný, že byste – tak jako Čapková Matka – podaly svým synům a manželům pušku, poslaly je na lov a mohly je postrádat doma?

Své názory zasílejte e-mailem na adresu: edita.janeckova@nova-trojka.cz.

Lovu zdar! ■

Vlastimil Janeček

Ilustrační foto

Brepta šmíruje lektorku

MARUŠKA DŘÍZHALOVÁ

Brepta šmíruje... No, to není tak jednoduché. I když je Brepta ve skutečnosti bulvární plátek, rozhodl se nakonec šmírovat za plného vědomí šmírované a na všechno, co ho zajímá, se jí vyptat přímo. Lektorka flétny Maruška Dřízhalová totiž vypadá úplně nevinně, nenápadně a pro drby nepoužitelně. Že by se nic, opravdu nic nenašlo?

Maruško, co ty vlastně děláš, když v Trojce neučíš děti na flétnu?
Studuji na přírodovědecké fakultě UK hydrobiologii, ekologii tekoucích vod. Zabývám se hlavně jednobuněčnými řasami žijícími v extrémně chladném počasí.

???

Tyhle řasy žijí v Antarktidě, v Alpách, ...

Ty zkoumáš řasy v Antarktidě?

Ony žijí taky na Šumavě. Jsou metabolicky hrozně zajímavé! Ale zkoumala jsem řasy i v Chorvatsku na ostrově Brač. Se školou jsme se tam potápěli a hledali různé malé organismy. I v Baltském moři jsme zkoumali řasy.

To je dobrá škola, tahle přírodovědecká fakulta. Dostaneš se s ní k Jadránu, do Alp, ...

A taky do Rumunska – to sice ne se školou, ale skoro. Kamarádi tam počítali strakapoudy a my jsme je jeli navštívit.

Ty tedy pěkně klameš tělem. Vypadáš jako tichá a křehká slečna, a přitom takováto dobrodružství. Doufám, že máš aspoň nějaké nenápadné koníčky. Vyšíváš?

Jsem instruktorka kanoistiky a sama jezdím na divoké vodě. Pracuju pro jednu cestovku, provázím zájemce při sjezdech řek u nás i venku. Letos pojedeme do Albánie. Taky ráda plachtím, závodně jsem dělala atletiku, ráda chodím na běžky...

Maruška na kanoistice

Zadrž! Nic klidného, aspoň trošičku usedlého neděláš?

No, dřív jsem s tatínkem chytala ryby. Prostě cokoliv spojeného s vodou mě baví. Jsem narozená ve znamení Raka a je to znát. A můj přítel je Ryba, jak jinak. ☺ Ale co se ptáš – vždyť u vás učím tu flétnu! To je velký kůň.

Všichni doma jste takoví dobrodruzi?

Všichni ne, hlavně já a táta a nejvíc bratr. Jsme rozdělení na vodáky a pejskaře, maminka a sestra milují a cvičí psy.

A jiná zvířata? Máš nějaké zvíře?

Doma jsme chovali kromě psů kozu, ale já žádné zvíře nemám. Vlastně mám! Slíbila jsem ho přinést Haničce. Mám jich dokonce spoustu! Jsou to mikroskopičtí živočichové, kteří čistí vodu, žijí se řasami. Mám je ve velké sklenici s vodou...

Ty si s těmi vodními potvůrkami nedáš pokoj. ☹ Bojíš se vůbec něčeho?

Bojím se, co provedou lidi, kteří neodhadnou situaci a vrhají se do něčeho, na co nestačí. Na vodě je to hodně

nebezpečné. Ale jinak se nebojím. Jsem hodně klidná. Nebála jsem se, ani když mě naši vozili v kánoji na Slapech.

To není nic tak hrozného...

To je pravda. Taky jsem z toho neměla rozum, bylo mi čtrnáct dní.

Aha, tak už je jasné, po kom jsi. A co zahrada, rostliny (kromě řas) – baví tě?

Na zahradě pěstuju hlavně to, co je užitečné. Zeleninu do kuchyně, byliny, mám ráda ovocné stromy. Baví mě ekologické zahradničení.

Hm, jsi realista. Věříš na něco nadpřirozeného?

Moc ne. Věřím spíš tomu, co se dá vysvětlit rozumem. Ale přece jen – zase ta voda – myslím, že takové proutkaření funguje. Soused to uměl, ale neměl proutek, chodil s hodinkami na řetízku. Ale vědecké hledisko je mi obecně mnohem bližší.

Tak z vědeckého hlediska... Co myslíš, že bylo dřív: slepice, nebo vejce?

O tom jsem četla zajímavou knihu. Autor nakonec tvrdí, že vejce...

Ale kdo ho snesl?

Nějaký předchůdce slepice, plaz. A jeho předchůdce byl tvor podobný rybě a jeho zase nějaká potvora bez kostí a bez páteře... Každý vědec by měl včas poznat okamžik, kdy musí říci „nevím“.

Vůbec to, co víme, se pořád mění...

To je pravda. Teď už se například nerozděluje živá příroda na rostliny, živočichy a něco mezi tím (houby), ale úplně jinak. Na základě genetiky. Takže třeba my lidi dohromady se všemi ostatními živočichy jsme spolu s trubénkami, plísňovci a houbami bičíkovci...

Bičíkovci? Kde prosím tě máme bičík?

Jednu buňku s bičíkem bychom přece jen měli.

Jakou?

Přece spermii. Ta má bičík tlačný, na rozdíl od bičíků tažných.

Dost bylo vědy! Honem se zeptám na něco normálního: Vaříš ráda?

Vařím, a docela to umím. Taky čtu knihy a baví mě učit se ruční práce. Tedy hlavně mě baví ten proces učení se, jak je z toho rutina, už mě to tolik nebaví. Umím plést košíky.

Uf. Dobře. Chtěla bys něco nám, průměrným a neakčním členům Brepty, vzkázat?

AHOJ! A užijte života! ■

Jolana Kurzweilová

2x foto: archiv Marie Dřízhalové

Pohled do zvířecí říše

Anketní otázka tohoto přírodního Brepty se sama nabízela. Tentokrát jsem vás požádala, abyste mi napsali, ke kterému zvířeti byste přirovnali svůj drahý protějšek. A kdo by se snad bál, že se následujícími řádky budou prohánět krávy, volové, prasata či krůty, tak by se našťestí hodně mylil.

Paní K.: Můj muž je jako hroch. Pomalý, líný a rád se válí.

Paní V.: Můj manžel je jako želva. Tvrdý krunýř a křehká duše.

Paní O.: Vzhledem a někdy i rozhodováním bych svého muže přirovnala k outloni váhavému. Velké oči a je to taky takovej ňuník.

Paní M.: Je to tygr ussurijský – silný, krásný a hlavně vzácný živočišný druh.

Paní P.: Můj muž je medvěd. Je velký, je silný, je chlupatý, je všežravý. Ví, kde je med (tedy bezpečně ví, kam jsem schovala polomáčené sušenky). Je to dobrák, ale dokáže také být člověku nebezpečný, zejména pokud má hlad, je v říji nebo kojí svá mláďata.

Paní I.: Svěho muže bych přirovnala ke lvovi, protože je pružný a elegantní jako lev při lovu, ochraňuje smečku, vládne jí pevnou, ale něžnou flapou, rád se nechá drbat v hřívě a vrní.

Paní D.: Je to kocourek, když má zrovna dobrou náladu. Rád se nechá hladit, přede, je mazlívej, má hebkou srst, pružné kocouří tělo. A když náladu nemá, je to kocour. Prská, nedá na sebe sáhnout, má svou kocouří hlavu hrdě zvednutou a je protivně jako starej kocour.

Dále by se mezi muži našel jeden jezevec, jedna kuna a jedna lasička.

A co prozradil pan V.?

Má žena je jako lvice, laň, gazela, možná

včelička, všechna ostatní zvířata jsou více méně urážlivá a já nechci dopadnout jako Maruška v pohádce Sůl nad zlato.

Mezi příspěvky se objevil dokonce i jeden krásný rozhovor.

Paní J.: Hele, zvíře, Brepta se ptá, k jakému zvířeti bys mne přirovnal a proč?

Paní J.: No... K tasemnici. Protože se mnou žiješ v takový symbióze...

Paní J.: Tasemnice nežije v symbióze! Tasemnice je parazit!!!

Paní J.: No... Tak jsem se spletl... Tak teda ke slepicí.

Paní J.: Sle-pi-ci???

Paní J.: No že mne už tak dlouho snášíš. Zvládáme to, je to otázka dobré organizace.

Paní J.: Nemohl by ses radši orientovat na vzhled?

Paní J.: Velbloud dvouhrbý!

Paní J.: Co?

Paní J.: No, ale ty je máš na břiše. Promiň, chtěl jsem říct na hrudníku...

Paní J.: Rozvod. To vypadá na rozvod.

Paní J.: Tak vlaštovka.

Paní J.: Proč zase vlaštovka?

Paní J.: Že nosí do hnízda potravu.

Paní J.: Dopřiči, tak řekneš něco hezkého nebo ne?!?

Paní J.: Mám to! Jsi jako labuť! Hrdá, elegantní... A vyžaduje věrnost na celý život!

Paní J.: Vrrrrr!

Je v tom láska, je v tom všechno a neřeba to komentovat.

Děkuji. ■

Zuzana Sadílková

10x ilustrační foto

Jak se žije s kočkou

Zlatíčko, mám napsat, jak se mi s tebou žije. Můžu ti říkat Zlatíčko?

Můžeš mi říkat Císařovno. Ano, tady mezi ušima mě podrbej... Vrrrr... Vrrrr...

Vždyť já vím, že tě miluju. Za to vrnění a za ten tvůj kožíšek a za nosánek a za to, jak na mě kulíš ty svoje žluté oči, když stojíš u mísky. Ale jak se mi s tebou žije?

Beze mě bys byla... Co je člověk, který nemá kočku? Takový člověk je bez kočky. To přece říká všechno. Co chceš víc psát?

Třeba o tom, jak ses mi schovala v kůlně, a i když jsem tě volala, neráčila ses vzbudit a přijít. Dva dny jsem brečela, že ses ztratila, že se ti něco stalo, a ty si pak přijdeš, jakoby nic. Měla jsem snad jančit jako někdo? Ty mě zavřeš, a já za to můžu?

Ale ozvat ses mohla!

Spala jsem. Když kočka spí, spí.

A když chce na stůl, chce na stůl, co? Víš, že nejsi moje první kočka? A žádná z tvých předchůdkyň na stůl nesměla.

To asi nebyly tak krásné jako já. Tak černé a tak... dokonalé... s růžovým jazyčkem, hebkým ocáskem, šikovnými pacičkami.

Já vím, ruční práce miluješ. Sedíš u mě, když šiju korálky nebo drátuju, packuješ do všeho, co mám na stole, a chceš to taky zkusit. Kde je vůbec ta obšíváná kulička, cos minule ukradla, když jsem se nedívala?

Jaká že kulička? Nevím nic o kuličce. Ty máš kuličku? Ukaž!

Červená, ta, cos zkoušela, jestli jde drápkem vytáhnout z krabičky.

A vidíš, šla. Jak ta se krásně kutálela, když dostala packou... Máš ještě?

Kočko!

Co to máš? Je to pro kočku? Dej mi to. Sním to. Nebo to zaženu pod piano. Je to moje. Ty jsi moje.

Jsem tvoje, ale panička!

Co je to „panička“? Jako že mi nosíš maso a kapsičky, hraješ si se mnou, staráš se o mě? Já musím být bůh! Nebo aspoň císařovna.

Vždyť to říkám. Miluju tě!

P. S. Kočku mám odjakživa, vlastně od svých sedmi let. Tedy ne tu samou, přicházejí ke mně popořadě, občas ve dvojici. Tahle dvouletá krasavice se jmenuje Xena, princezna z Vlkanečic, aportuje míček, hraje si na schovávanou, loví mýry a je pátá z řady nalezených a rozmazlovaných kočků, které mi dělají ze života ráj. Bez kočky si to zkrátka už představit nedovedu, čiča v domě je poklad rodiny – a víc už ani slovo. Kdo má kočku, ví své. ■

Jolana Kurzweilová

Foto: Jolana Kurzweilová

Jak se žije se psem

Na tuto otázku odpovídali členové rodiny Novákových: D = Dominika, V1 = Vendula, M = Miloš, V2 = Veronika. Pejsek: malý bílý kudrnatý bišonek, 3,5 roku, jméno Sany.

Tak tedy: Jak se žije se psem?

D: Úžasně, překrásně. Úžasně nás všechny vítá, má nás všechny strašně moc ráda, a když přijde návštěva, roztáhla všechny hračky z košíku, spinká s námi v postýlce.

Foto: archiv rodiny Novákových

V1: Nádherně. Krásná sobotní a nedělní rána trávíme s M na ranní procházce na Parukářce a vymyslíme, co dobrého bychom mohli udělat pro své zdraví (např. koupit odšfavočáček).

M: Předsevzeří: Nikdy nám nebude fapat po válendě, bude spát pouze ve svém pelíšku, nikdy jí nebudeme dávat naše jídlo od stolu, ... Realita: Leží nejraději přitisknutá k M, spí, kdekoli si zamane, nejčastěji u D na posteli; poté, co nás všechny hypnotizuje z cca pěticentimetrové vzdálenosti svými černými kulatými očima, neexistuje osoba v rodině, která by se udržela a nedala jí, čeho si Sany žádá.

V1: Samozřejmě že striktně vybíráme, co může a co ne. Ale chudák toho masa u nás moc nemá...

D: Zbytek rodiny chodí domů až ve večerních hodinách a já chodím většinou hned po škole. Těší mě, že tu nejsem sama a že můžu trávit odpoledne se Sanynkou.

M: Je to věrný přítel, změnila nám život, konečně vnesla řád do naší rodiny, žijeme zdravěji, aspoň se trochu hýbeme, chodíme na procházky, ...

V1: M je šťastný, že může po práci venčit, Sany s ním totiž chodí na Parukářku na pivo.

V2: Výborně, ale já teď nemám čas, píšu referát. Bohužel ne na téma „Jak se žije se psem“. ■

Václava Nováková

Jak se žije s koňmi

Můj život s koňmi začal před třemi roky, kdy jsem se shodou okolností a velice náhle rozhodla, že si je pořídím. Měla jsem hrubou představu, do čeho jdu, nicméně mi soužití s koňmi přineslo spoustu nového. Naučila jsem se efektivně používat vidle, lopatu, kolečko a koště. Mozoly jsou normální a po čase zase zmizí. Zablácené holínky jsou také boty a může se v nich do výběhu i do školy. K bílému koni nechodit v tmavém oblečení. I koně mohou mít vši. Déšť je vlastně také hezké počasí. Elektrický ohradník dává rány. Kůň mě má nejradši, když si ho nevyšímám. Ježdění na koni je dřina. Učit se jezdit na koni ve čtyřiceti je ještě větší dřina. Padá se vždy na zem. Naražená žebra bolí. Děti si najdou bláto všude. Písek, sláma a koňské chlupy se stávají součástí našeho domova.

Je příjemné, když za mnou kůň přijde jen tak pro podrbaní a stojí mu za to jít se mnou a trénovat. Je příjemné, když se mi podaří koni vysvětlit, co po něm chci, a on to udělá. Když slyším na jízdárně při tréninku, že je to zase lepší. Je hezké jen tak sedět, nechat plynout čas a pozorovat koňské stádo ve výběhu. Mám ten život s koňmi ráda. ■

Dana Klepalová

Foto: Dana Klepalová

Jak se žije s alergií

Měla jsem šestnáct a on byl můj první „opravdový“ nápadník. Napsal mi píseň, z Bílých Karpat přivezl zrezivělou podkovu a... daroval mi morče. V den oslavy mých narozenin ho našel někde v příkopu a zželelo se mu ho. Tak jsem se ze své první „opravdové“ oslavy narozenin (pili jsme asi vaječňák) vracela s velkými rozpaky a krabicí, ve které lomozilo vystresované zvíře.

Nikdy jsem žádná domácí zvířata nechtěla, již na hranici puberty jsem si vystačila s akváriem a relaxačním pohledem, který se mi na něj nabízel přímo z postele. Navíc jsem měla velký strach z reakce své matky-dermatoložky. Nastal však nečekaný obrát a ona si jej zamilovala. Já nakonec taky. Jmenoval se Šmaus. Vypadal jako alpský minidivočák a na zadku měl asi nádor... Mysleli jsme si. Byla to taková obrovská koule, kterou tahal za sebou, když už byl schopen relativně klidného pohybu. Tak jsme se s tátou (neurolog) rozhodli, že se mu pokusíme tu – pravděpodobně cystu – nějak odoperovat... S připravenými nástroji jsme opatrně postupovali směrem ke středu – nakonec nám pevná koule zůstala v rukách a z cysty se vyklubal extrémně tvrdý smotek chlupů... a radost velká. Šmaus bydlel v předsíni a byl v pohodě.

Problém se plížil nenápadně. Kdykoli jsem ho vzala do rukou, naskákaly mi červené svědivé pupínky, což mé rodiče paradoxně nechávalo klidnými. Já dělala jako že nic. Velké finále nastalo po cca roce a půl během Vánoc na chalupě – propukl u mě z ničeho nic šílený astmatický záchvat, při kterém jsem pravidelně fialověla a dusila se. Poprvé v životě mě mí rodiče zavezli k „externímu“ lékaři – do Dačic. Ten mi předepsal léky na astma, po kterých jsem se celá třásla, fialověla stále dál a nasměla odjet na hory. Takže jsem si po byt se Šmausem v uzavřeném prostoru ještě prodloužila. Teprve po návratu domů a sérii vyšetření mi alergoložka vítězoslavně sdělila, že v testech mi na morče vyšlo rekordních 11 křížků a že to v životě neviděla. Šmaus putoval k babičce, kde po požití prvního

jamního (koupeneho) salátu zemřel na předávkování dusičnany. Pochopil asi, že náš společný život skončil... A já jsem se následujících deset let dusila, kdykoli jsem se v rádiu 500 metrů dostala do blízkosti tohoto živočišného druhu – ať už pod širým nebem na Mušově, kde jsem se obsluhu stánku s humorem přeptala, jestli někde nemají morče, a oni měli venku, asi tak 200 metrů ode mě, v narvaném autobusu, když ho paní vezla v krabici prodat do zverimexu, protože děti měly alergii, či v obrovském bytě kamarádky, kde morče bydlelo na jeho úplném konci... Od té doby dělám vše proto, abych morčata neviděla ani na obrázku. (Zcela vynechávám pasáž o tom, že jsem po ročním užívání Zaditenu ztloustla o 10 kg a při kontaktu „s alergenem“ se dusila dál.) Ale měla jsem ho ráda, fakt. Byl hezký a chytrý, ten můj Šmaus (koneckonců jako i ten, co mi ho tehdy daroval ☺). ■

Kateřina Ondroušková

Ilustrační foto

Můj život s vešmi (a dalšími zvířaty)

Jako holčička jsem si přála psa nebo velkou kočku. Nebo prostě nějaké zvíře. Bydlela jsem ovšem v centru města u přecitlivělé prababičky, takže jsem si musela vystačit s občasnou návštěvou babičky s dědou. Ti měli vlačáka Astu a dvě andulky, které se vozily na gramofonové desce. Na letním táboře se mi do vlasů zamotal obří tesařík a na chalupě bylo plno pavouků. Ke koním jsem se spolužačkou jela jen jednou. Když jsem zjistila, že nebudu hned jezdit, ale pár hodin se budu jen učit kydat a starat se o ně, vymyslela jsem si doma, že mě kopnul kůň a už jezdit nechci.

Když jsme se s našima konečně přestěhovali do vlastního bytu, vynutila jsem si postupně morče Ferdu (skončilo v králíkárně na chalupě), rybičky (navzájem se požraly, a když se od kostiček čistilo akvárium, zbylé kusy naskákaly za sporák), strašilku Katku (tu mi přinesl táta od nějakého kamaráda, vyschla při stěhování do dalšího bytu, chudák) a později psa, voříška Rampu, který tolikrát přeskočil plot a přešel celé město k babičce, až tam jednou zůstal. Nesmím zapomenout na křečka Bedřicha, kterého jsem měla chvíli na koleji, a ač jsem noční tvor, musela jsem ho odvézt, protože dělal v noci šílený rámus. A taky na skoro divokou lesní kočku Čikinu, kterou jsem si přivezla z jižních Čech od babičky jednoho svého bývalého a která zaplavila naši vesnici nádhernými chlupatými koťaty (ty jsem rozdávala a rozvázela až do Prahy), než ji ovšem porazilo auto. Největším miláčkem byl francouzský buldoček Uši, ten ale zůstal s dalším bývalým, takže se naše cesty rozdělily poměrně brzy. Zvířata jsem si prostě neuměla ve svém životě nějak udržet. Až donedávna...

Cedulím na dveřích ve školce „Ve třídě se vyskytly vši“ jsem se vždycky jen zasmála, kdo má v současné době ještě vši, asi nějaké šmudly (ó, já bláhová). Když mě někdy v září začala svědit hlava, nevěnovala jsem tomu žádnou pozornost, zvlášť když jsem měla sem tam pupínek, tu na ruce, tu na noze. Prostě alergie, vyrážka nebo tak něco. Po dvou týdnech svědění (ehm) jsem už musela zajít na kožní pohotovost do Vinohradské nemocnice, kde po zběžné prohlídce („Nemáte náhodou vši?“ – „No nevim, to asi ne“) paní doktorka prohlásila, že to bude kožní dermatitida, předepsala mi kortikoidy na vtírání do vlasů a řekla, že do týdne svědění poleví. Bohužel, svědění nepolevílo a já jsem začínala být bezradná. A pak se mě paní učitelka ve školce zeptala, jestli náhodou Denisek nemá vši, že se nějak drbe („Ale nemá vši, určitě má tu dermatitidu, jako já“). Nedalo mi to a večer jsem se Dendovi přeče jen do hlavy podívala... Ufff! Po dlouhé

době jsem zase měla doma zvířátka, která se měla čile k světu. A to nemluví o Domčově a svojí hlavě. Jediný, kdo zůstal bez návštěvníků, byl manžel, nechápala jsem, jak to dokázal.

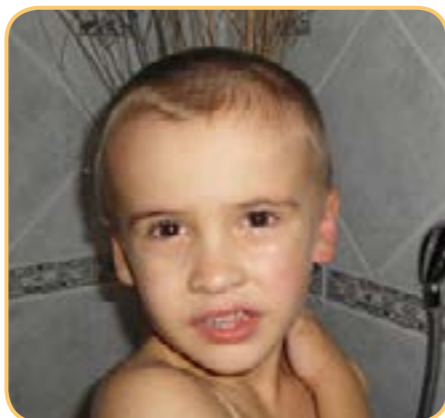
Hned druhý den ráno jsme vyrazili na nákup odšívovacích prostředků a následovaly dva týdny čistícího procesu, tedy nastříkat sprejem, nechat odležet, umýt šamponem, vyčesat vši, nechat uschnout, prohlédnout hlavu vlásek po vlásku ráno i večer, vytahat hnidy ráno, vytahat hnidy večer po koupání... Mazec. Po týdnu znovu, k tomu všemu musím přidat praní povlečení, vysávání matrací a podobné špeky. Kluci procházeli důkladnou kontrolou a očištěnou každý den, ale co já? Musela jsem si pozvat kolegyni z práce a během dvou hodin se u vínečka nechala důkladně vyčistit. Během těchto dvou týdnů se ze mě stal odborník na vši. Vím, jak vypadá malá hnida, vyspělá hnida, vyhlídá veš, starší veš, co vlastně vši v hlavě dělají, čím se živí atd. atp. Dokonce jsem měla i dva poradenské telefony ohledně odšívovací kúry. ☺

Myslela jsem si, že už o vších vím všechno a mám je pod kontrolou, a trochu jsem polevila ve své každodenní ostražitosti, prohlížela kluky ob den, ob dva dny a nemyslela na to, že informační cedule ve školce stále visí. A jeden večer se to stalo. V Domčově hlavě nebylo jediné vajíčko, vše čisté, vypadalo to, že jsme se konečně vši zbavili. Ve slavnostní náladě jsem se podívala Deniskovi do hlavy... a tam hnízdo hnidů a jedna prchající veš! Prostě se rozhodly, že nás neopustí! Hned následovala další očištná procedura, ale když znovu vypadla veš i z mojí hlavy, ztratila jsem trpělivost. Vzala jsem strojek a vyholila kluky snad na jedničku, prostě oba dva vypadali jako tenisáky. Ale vyšlo to. Mě zachránila Markéta V. – vybrala mi pár zbylých hnid, takže sebe jsem oholit nemusela. Po téhle zkušenosti jsem si ale řekla, že ještě jednou najdu ve své hlavě veš, jdu taky dohola. A taky asi koupím klukům králíky, af máme doma na nějakou dobu jiná zvířata než ty vši. ■

Veronika Drdlová

EPILOG

Minulý týden přijdu ráno do školky a na dveřích visí cedule „Ve třídě se vyskytly vši, prohlížejte dětem hlavy“. Píšu tohle povídání a začíná mě svědit hlava. No do prd...!

4x foto: Veronika Drdlová

Má příroda

Existuje něco neomezeného ve svém sémantickém významu, než je téma příroda? Tuto otázku si kladu už několik dlouhých dní. Při běžných povinnostech, při ranní sprše, při večerním plavání v Podolí. A odpověď stále nemám.

Pro mne je příroda prakticky vše, co není přímo z umělé hmoty. Nejsem žádný fanatický ochránce, i když třídím separovaný odpad, nešlapu mimo vyznačené cesty, nelétám zbytečně letadlem (protože mě nebaví cestovat), občas s upřímným ekologickým úmyslem vyperu prádlo v nastrohaném mýdle, občas se stydím za to, jak moc používám automobil. Ale já tak ráda řídím...

Příroda má pro mě dva odlišné odstíny. Ten první je společností tlačení díktát ochrany. Je to povinnost, kterou sdílím, a občas mám výčitky, že ne úplně důsledně. Koneckonců důslednost je má Achillova pata, kterou maskuji suverenitou.

Ten druhý odstín je zcela intimní. Nespolečenský, ničím neohraničený. Je to odstín mých tichých pocitů, které naskakují při procházce lesem, při letní bouřce, uprostřed rybníku, když mi kolem hlavy proletí světluška, mám-li vnořit ruku do průzračného potůčku, zadívám-li se na letní hvězdnou oblohu. Příroda je pro mne soukromé Idaho. Jinými slovy nesdělitelné, ale o to víc silné pole prožívání. A nepotřebuji k tomu nejvyšší hory ani nejkrásnější pláže, nepotřebuji unikátní místa na zeměkouli. V tomto směru jsem minimalista. Ochránci přírody by ze mne měli dělat exemplární příklad. Podívejte se na ni,

Jeden hot a druhý taky

„Jeden hot a druhý čehý“ je nejen milý film, ale i moje manželství. On všesportovec, já obrážející (raději už sama) galerie a divadla, on kulinář a nadšený kuchař, já klidně na špagetách vegetující. On ranní ptáče, já sova, takže si nejvíce rozumíme lehce po poledni, ale to jsme většinou každý ve své práci. ☺ Žije se nám spolu většinou dobře a žijeme spolu už opravdu dlouho, a tak si některé situace mohou jedinečně vychutnat!

Minulé prázdniny sedíme s manželem po celodenní dřině před chalupou. (Koupili jsme chalupu s tím, že tam nemusíme nic dělat, znáte to také?) Je krásná letní noc a nám 10 km nad hlavou letadla křížují své daleké cesty. Och! Mně v hlavě letí myšlenka, že bych tak ráda odletěla klidně hned a klidně kamkoli. Vedle mě se ozve: „Taky jsi ráda, že nemusíme nikam letět?“

Překvapením byla pro mě a zvláště pro okolí naše nečekaná synchronizace. Nový rok mi přinesl do života změny. Také proto mi bylo doporučeno co nejvíce podpořit imunitu a začít hojně se zeleninovými šťávami. Změny nevídané přinesly i změny nečekané. Můj muž, odkojen pářečky, řízečky a pečenými žebírky, skočil do všeho se mnou. Během víkendu vybral a zakoupil lis, což pro mě, zrozeň Vah, tudíž osobu váhající a neschopnou vybrat cokoli mnohdy po několika měsících, byl počín nad zlato. Ráno mě vedle snídaně na vidličku čekal batůžek na záda. Vyrazili jsme, ruku v ruce, směr farmářský trh. Že on tam byl poprvé, nemusím snad ani zmiňovat. Nakoupili jsme takovou zásobu zeleniny, že teprve doma jsem si vzpomněla, že nemáme komoru ani sklep a že lednice vše stěží pojme. A... začali jsme spolu a denně lisovat. První můj fresh byl z červené řepy a několika listů špenátu – výsledná barva zarážející, ale chuť lahodná. Manžel si pro jistotu cestou z trhu koupil ještě vodu a z lisu přicházející nápor vitamínů a mine-

Foto: Eva Procházková

nevytáhne pomalu paty a nasává jak smyslů zbavená. Mýšle-no nasává přírodu každým pórem. A učím to kouzlo i své děti. Občas se podaří, že si společně odsouhlasíme sílu prožitku ze zdánlivě banální momentky. Občas si tu momentku i vyfořím.

Příroda může být jak vágní a neurčitě vymezený pojem, tak i naprosto přesně popsatelný intimní prostor, stejně tak může fungovat i jako společensko-politické téma.

To je má příroda:

- vůně ranní trávy,
- chuť utržené borůvky,
- zapraskání větvičky v setmělém lese,
- vždy udivující barevnost duhy,
- chlad vody v potoce. ■

Eva Procházková

Foto: Jolana Kurzweilová

rálů raději proměnil v Bloody Mary. Ale již s druhým drinkem okusil panenské chuti zeleninky. Návštěvám k oblíbené otázce „Kafe nebo čaj? Bílé nebo červené?“ ukazujeme v lednici denní nabídku zeleniny, volající po vyzdímání.

Vypilovali jsme si vlastní nápojníček. Shodli jsme se na výborné štiplavé chuti bílého zelí, na překvapivé kombinaci hrůšky s brokolicí, na dobrotě celeru s jablkem a jistotě – prověřené sladké mrkvi s čímkolí. Ke zdravému osobnostnímu postoji dětí (a to i těch dospělých) patří alespoň částečně negovat chování svých rodičů. A tak ranní šťávičky z mrkve, pomeranče, prostě z něčeho klasického a chutného, byly sice vypity, ale s patřičným blahoslunným úsměvem, af má dušička maminky pokoj.

Po měsíci, když můj Jiří, který za tu dobu zkonzoval (= vypil) více zeleniny než za celý svůj dosavadní život, zamyšleně pronesl, že si dlouho nevylišoval mrkev, odešla mladší dcera telefonovat té starší. Zaslouchla jsem něco o krizi středního věku. A to ještě neviděly náš letošní záhonek na chalupě. Omluvila jsem se máám, meduňkám i pažitce, které se dosud rozta-hovaly, jak chtěly, a do řádků vysypala semínka špenátu, červené řepy, kopru i kapusty. S obdivem k přírodě my luffáci z města chodíme okukovat rašící zeleninu. S hrdostí a vírou pozorujeme, že to zvládneme, že to dáme. Doufám nejen to zelené. ■

Martina Matušková

Jitka Volná a Štěpánka Illichová

Sešly jsme se v zelené a rozkvetlé zahrádce restaurace Mon Ami, tak řečené Dvacítky. Měl to být pěkně vyvážený rozhovor se dvěma zajímavými ženskými, které váže neméně zajímavý vztah. Že se mají rády, je zjevné na první pohled. A že obě mají co říci, o tom nepochybně. Ale i když nakonec jedna víc mluvila a druhá víc poslouchala, bylo znát, že jsou na jedné vlně. A tak to nakonec proběhlo přesně tak, jak mělo.

Štěpánka je ta veselá a šikovná majitelka krásného úsměvu, která se stará o to, aby to v Trojce klapalo i po vizuální stránce a aby o nás vědělo co nejvíce lidí. Jitka je...

Jitko, kdo vlastně jsi?

Štěpánka: Teď jsme tě dostaly! Takhle ses mě zeptala taky a já tenkrát nevěděla co říct.

Jitka: Jsem žena, bylinkářka, terapeutka, učitelka reiki, stará čarodějka, ... No, ještě ne tak stará...

Jak ses k tomu všemu dostala?

J.: Samo si mě to našlo. Jako všechno v mém životě. Aniž bych se o to nějak moc snažila, cesta byla daná. Někdy v osmnácti jsem zjistila, že mi bylinářství jde, tak nějak intuitivně a samo. Ale byliny už vědí, že jsem jejich, už mě nepustí. To je moje životní jistota.

Co tedy od tebe můžeme chtít?

J.: Děláním intuitivní bylinářství, pár lidí to i učím. Namíchám vám léčivý čaj na míru. Učím reiki, metodu vědomé práce s energií. Učím, jak energii, která ke mně přijde (ať už je dobrá, nebo špatná), využít pro sebe...

Š.: To mi ještě úplně nejde... Ale každý den dělám malý krok kupředu.

J.: Děláním sebepoznávací semináře, meditační sezení...

Š.: ... a pro toho, kdo potřebuje a sednete si navzájem, i terapii.

Máš nějaké oficiální vzdělání?

J.: Jasně že vím, která bylina obecně na co je. Ale dělám to jinak. Na bylinu a člověka se naladím a rostlina mi řekne, jestli právě pro toho člověka má význam. A ono mi to vychází. Třezalka se třeba nesmí užívat spolu s antidepresivy. A vůbec mi nepřijde na mysl, abych ji člověku s depresí namíchala do čaje. Aniž by mi někdo předem řekl, že ta osoba depresemi trpí. To je právě záležitost intuice, která mne při bylinářství vede.

Ilustrační foto

Jitka Volná

Foto: archiv J. Volné

O intuici také pořádáš semináře, vid'. Ale mne by zajímalo, jestli jsi bylinářství studovala na nějaké škole.

J.: Ano, studovala jsem rok a půl na farmácii kurz Léčivé byliny. Ale neudělala jsem zkoušku z botaniky – neznala jsem latinské názvy rostlin a kurz jsem nedokončila. O bylinách jako takových se tam učilo velmi málo. Rostlina není pro vědce správný materiál, špatně se měří. Někteří vyučující nás dokonce nabádali, abychom užívali prášky s výtažky z rostlin, protože v nich je přesná dávka té účinné látky. Ale to už není o bylinách! My bylináři si s rostlinami povídáme, bylina má energii, která léčí a na kterou se umíme naladit. Je to skoro jako ve Dni trifidů. ☺

Š.: Rostlina ti řekne, co umí?

J.: Ano, ale u každého člověka umí něco jiného. Každý je jiný, každé tělo je jiné. Energie člověka se s energií rostliny „spáruje“. A různí lidé reagují na stejnou bylinu jinak. A není to jen o fyzických reakcích, jde i o psychiku. Alergici třeba mohou mít strach z květů, i z těch, které jim neškodí, pak mi intuice řekne, že jim je nemám dát. Když jsem s bylinářstvím začínala, ověřovala jsem si v herbárii zpětně, zda jsem předepsala správnou bylinu, a vždycky to tak bylo.

Intuice je pro tebe zásadní. Ale co když ji někdo nemá?

J.: Má ji každý. Ale ne každý ji umí používat. Učím lidi poznat ji, věřit jí.

Š.: Pracuju s Jitkou na tom, jak věřit své první intuici, která je většinou přesná. Často se jí zaleknu nebo o ní přemýšlím déle, než je třeba. ☺ Se mnou bude ještě práce...

Používáš někdy i kameny, polodrahokamy. I já jsem si z hromady kamenů zcela intuitivně vybrala achát a už jsem ho nehodlala pustit...

Š.: A já modrý, už nevím, jak se jmenuje, důležitý pro komunikaci.

Ilustrační foto

J.: Já čekala, kdy si ho vezmeš.

Š.: Držela jsem ho pak v ruce při nepříjemném rozhovoru a bylo mi mnohem líp.

No vidíte, placebo. Ale funguje, potvrzuju.

J.: Placebo, anebo energie. Říkej tomu, jak chceš. Já si takhle kupuju i kabelky. Prostě ji popadnu a už je moje. ☺

Ale teď zase rejpu – co ta terapie? Jsi si jistá, že nikomu neškodíš, když nejsi studovaná psycholožka s mnoha diplomami?

J.: I při terapii se řídím intuicí, ta u mne zkrátka funguje. Informace ke mně přicházejí, mockrát jsem si zpětně ověřila, že jsou to správné informace. Napadají mne slova, kterými člověku neškodím, slova, kterým klient rozumí. A ke mně přicházejí jen lidé, kterým mohu pomoci. Nacházejí si mne sami, já je nijak nesháním. To by nefungovalo.

Š.: Nejsi těmi problémy, se kterými se setkáváš, zahlcená, nezatažuje tě to?

J.: Ne, sice mne to stojí energii, ale já regeneruju. Nedělám víc než maximálně tři terapie týdně, víc bych nezvládla. Ono se to řídí samo. Kdybych to chtěla řídit já, lidi by stejně nepřišli.

Jak konkrétně tedy pomáháš?

J.: Mohu sloužit jen dobru, vedu lidi k odpuštění, k tomu, aby se sami v sobě vyznali, aby měli čistou hlavu. Poznám (zase ta intuice), kdy je za problémem fyzická příčina, a posílám lidi k lékařům. Spolupráce lékařů s léčiteli by byla úžasná. Ale to by se nikdo nesměl povyšovat nad druhého. Když se začne povyšovat léčitel, daleko nedojde. Ale radši se vrátíme k bylinkám, ne?

Ještě ne. Říkala jsi odpuštění. To je hodně těžké...

J.: Ale bez toho to nejde. Vedu lidi i tomu, aby nehledali viníka své situace. Aby nesli zodpovědnost.

Š.: Ano, tohle přijmout, to není snadné.

J.: Protože jen když tohle přijmeš, můžeš se sebou a s problémem něco dělat.

Š.: Až se na Jitku někdy zlobím, že s tím nedá pokoj.

J.: Musíš k tomu dozrát. Nebát se toho. Strach svazuje. Někdy taky lidi opakují rodinné vzorce chování, táhne se to od prababičky k vnučce...

Aha, četla jsi Rodinnou terapii psychosomatických poruch od Chvály a Trapkové...

J.: Nečetla. Já to vycítím, poznám. Ale chodím jen tam, kam mne člověk pustí. Nebabram se v lidech, už vůbec ne proti jejich vůli. Jen pomáhám, aby si mohli pomoci sami. A mám zpětnou vazbu, funguje to. Někdy stačí jedno sezení.

Co vlastně tomu všemu říká tvé okolí? Co dělá manžel?

J.: Manžel je rád a děti si zvykly. ☺ Muž je stavební inženýr, projektant. Částečně mě občas živí a je rád, že dělám to, co dělám. Oba jsme osoby samostatně výdělečně činné, máme trochu jiný životní rytmus, než kdybychom byli zaměstnaní, není to špatné. Ale naštěstí žijeme úplně normální život.

Máš vůbec nějaké neřesti?

J.: Jejda! Občas piju alkohol, jsem ze severní Moravy, mluvím sprostě (zde se rozhovor tak trochu zvrhl a zpovídání i novinářka dávaly do placu vtipy o Ostravacích, avšak ty publikovatelné nejsou). Čtu detektivky, fantasy, Dana Browna. Mám úplně normální kamarádky, lidi, kterým je esoterika naprosto vzdálená, chodím s nimi na víno... Jsem vlastně v podstatě kavárnička povalečka.

Štěpánka Illichová

Foto: archiv Š. Illichové

A víš co, o tobě jsme toho už napovídaly hodně. Co bys řekla ty o Štěpánce?

J.: Štěpánka je jedna z naprostého minima lidí, které jsem sama oslovila, jestli by nepotřebovali moje služby.

Š.: Řekni, jak jsem tě vydělala, když jsem k tobě přišla poprvé. Vlastně mi byly ty její bylinky úplně fuk, ale něco mě k ní táhlo jako magnet.

J.: Štěpánka je mi velice blízká, nestává se často, že se potkáte s někým, kdo může být váš přítel. Ani se nemusíme často vidět, a přesto můžeme říci, že jsme přítelkyně.

Š.: I k facebooku se někdy snížíme, když se dlouho nevidíme. ☺

J.: Štěpánka je úžasná, zvládne všechno, co bude chtít. To intuitivně zcela jistě vím.

Š.: Jen chtít, vid'?

Pozn. J. K.: Kdybyste někdo chtěl pochybovat o intuici, nepochybně. Když jsem dopsala článek o Jitce a Štěpánce, otevřela jsem e-mail, abych jim to poslala ke zkouknutí. A přesně v téže minutě mi přišly od Jitky fotky... Fakt to funguje! ■

Jolana Kurzweilová

Pozor! Božské narozeniny Nové Trojky se blíží!

Hola, hola! Opět se přiblížil čas, kdy Nová Trojka slaví narozeniny. I když letos nebudou kulaté, jedenácté máme také jen jednou. Proto se společně sejdeme v pátek 20. června 2014 a pořádně je oslavíme! Dopoledne již tradičně s dětmi v Nové Trojce při různých hrách, soutěžích a legráckách věnovaných všem ženám s velkým Ž a samozřejmě se spoustou dobrot a narozeninovým dortem. Odpoledne se zaměstnanci, dobrovolníci, lektoři a všichni přátelé Nové Trojky hodí do gala, vyšlápnu kopec na Vítkov a pro velký úspěch z loňského roku si zopakují oslavu v příjemném prostředí Café Vítkov. Tentokrát

ve stylu řeckých bohů. Jako každý rok budeme oceňovat Dobré víly Nové Trojky a jistě vás (možná i sebe ☺) zase něčím překvapíme!

Za narozeninový tým Nové Trojky Vás zdraví a na všechny se těší Edita!

Foto: Rejka Balcarová

Sportujeme i o prázdninách!

Upozorňujeme zájemce, že během letních prázdnin se bude v Nové Trojce sportovat! Přijďte si vyzkoušet Bootcamp s Novou Trojkou! Přijďte zažít, že NÁŠ Bootcamp není jen pot, dřina a plné nasazení (jak jsme dříve mylně uváděli v upoutávkách). První lekce je pro každého účastníka zdarma!

V pondělí v čase 19–20 hod. a ve čtvrtek v čase 7–8 hod. Informace a rezervace: Markéta Vokrouhliková, 774 416 744, marketa.vokrouhlikova@nova-trojka.cz.

Ilustrační foto

Kurzovní tipy

V září opět otevíráme další pololetí kurzů a kroužků pro děti i dospělé.

Připravujeme některé změny a hlavně novinky – tady jsou: **V pondělí** nám přibude nový kurz KERAMIKY pro děti od 7 let věku a navíc se můžete těšit na SPORTOVNÍ KLUB, zaměřený především na venkovní sportovní aktivity pro děti od 8 let věku. **V úterý** bude opět probíhat kurz MUZIKANTSKÁ PŘÍPRAVKA a MALÍ MUZIKANTI, posunutý časově tak, aby mohly chodit i děti více zaměstnaných rodičů: příprava bude od 15.15 do 16.15 a Muzikanti od 16.30 do 17.30 hodin. Nově také otevřeme kurz ATELIER VÝTVARNÝCH TECHNIK pro děti, které nechtějí dělat příjmačky do lidušky, a rozličné výtvarné techniky je přesto zajímají, a přihazujeme také další hodinku oblíbených TANEČKŮ pro děti od 3 let věku.

Ve středu se vracíme k staré dobré DÍVČÍ VÝTVARNÉ DÍLNĚ, kde budeme korálkovat, drátovat, vyrábět šperky a vůbec si to užívat. Nově bude otevřen pro děti od 8 let věku PŘÍRODOVĚDNÝ KLUB a na 16.15 se posune JÓGA PRO DĚTI.

Ve čtvrtek si na své přijdou i dospělí – KERAMIKA s Evou bude probíhat od osmi večer jednou za 14 dní.

V pátek dopoledne se můžete těšit na naši léty prověřenou oblíbenou ŠKOLIČKU pro děti od 2,5 roku věku.

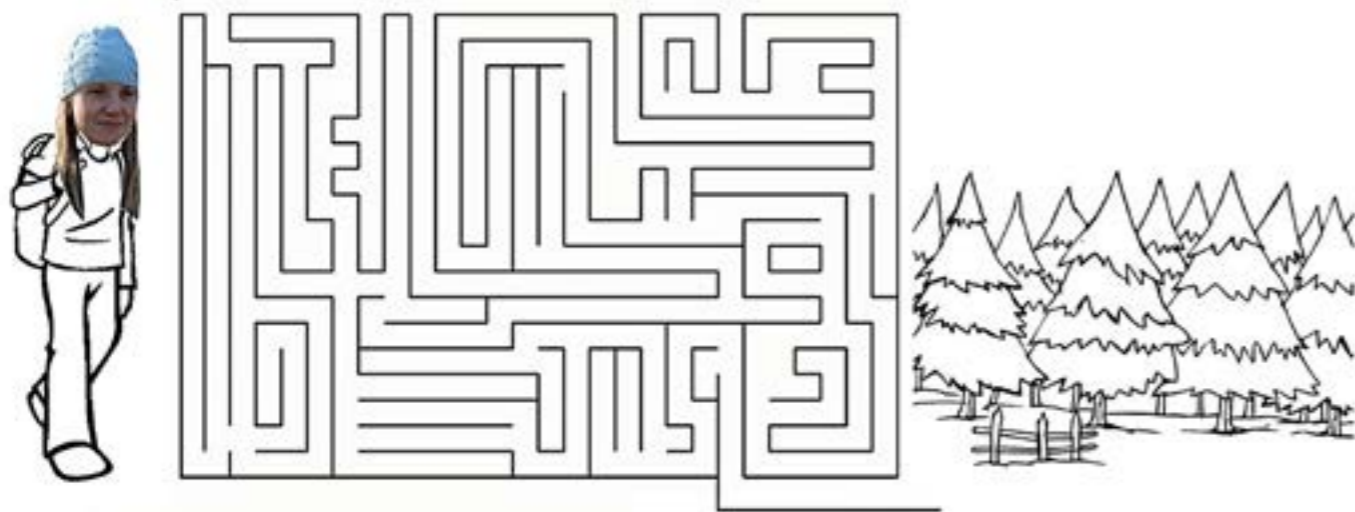
I v dalším školním roce poběží sportovní aktivity pro dospělé: v pondělí RELAXAČNÍ TANEC, v úterý BODYSTYLING, ve středu a ve čtvrtek PILATES a v pondělí a ve čtvrtek BOOTCAMP.

Hlaste se, rezervujte si místa, přijďte. Těšíme se na vás! ■

Jolana Kurzweilová

Brepta pro dětské čtenáře

Najde Zuzka cestu do lesa?

Autorka: Kiki Rudišová

Tip: Vyjděte si tam, kde to voní. Za sebe doporučuji vůni konvalinek, jasmínu a šeríku.

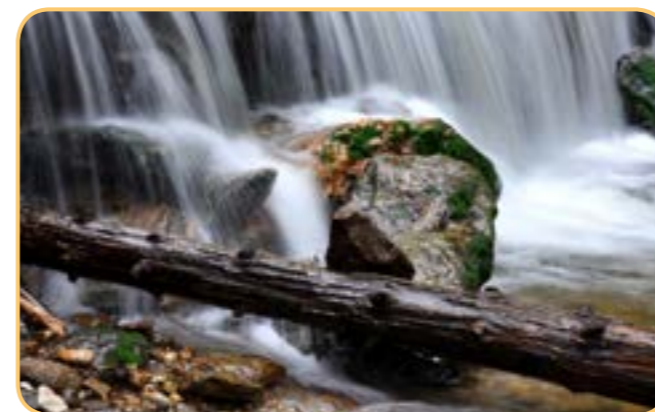
AntiTip: Nemám. Nemusíte totiž chodit nikam. I válení na gauči má svou poetiku, zvlášť když si k tomu otevřete okno, slyšíte cvrlikání ptactva a cítíte vůni pučícího jara.

ZUZANA SADÍLKOVÁ

Znáte přírodní rezervaci **Sřela v západních Čechách**? Je to lidmi (nikoli bohem) zapomenutý kraj! Kombinace sjíždění řeky (stačí i nafukovací člun), výletů na kole (s největší atrakcí – projížděním brodů), pěších túr (opět zahrnující časté brodění řeky), ranních běhů zakončených koupáním v tůňce, výletů do krásného plaského kláštera s nesmírně charismatickým průvodcem, k Odlezeckému jezeru, do Rabštejna nad Sřelou... dělají z tohoto romantického kaňonovitého údolí místo pro krásnou rodinnou dovolenou.

MARKÉTA VOKROUHLÍKOVÁ

3x ilustrační foto

Tip na výlet: Již po několikáté v mém životě mě ohromil kraj kolem Mikulova. Svou až přímořskou atmosférou, krajinou plnou překvapení, bohatou na památky, historii a tajemství. Tanzberg, křížová cesta, židovský hřbitov, lednicko-valtický okruh, vinné sklípky, kam oko dohlédne – to jsou všeobecně známá lákadla. Mě však okouzlují stále znovu a znovu.

Dalším mým oblíbeným místem je **Svatý Jan pod Skalou**. Pokud se necháte zlákat, jedte rozhodně vlakem směrem na Beroun,

protože už cesta kolem Berounky je zážitek pro děti i dospělé. Ve Svatém Janu pod Skalou si můžete prohlédnout kostel Narození sv. Jana Křtitele a děti určitě ocení jeskyni svatého Ivana, kde jsou uloženy i jeho ostatky. Vedle jeskyně vyvěrá léčivý pramen svatého Ivana, z kterého se můžete posilnit před výstupem na Svatojánskou skalní stěnu. Trochu se zadýcháte, ale ta vyhlídka stojí za to!

AntiTip: Zběsilí kolaři, kteří Svatojánskou skalní stěnu zdolávají na kole, aby si dokázali, že to dají. Všem se pletou v cestě a nic nevidí. ☹

EDITA JANEČKOVÁ

Chtěla jsem vymyslet něco tajemného, nečekaného, divukrásného. Divoké skály, bouřící moře, severní útesy, Jižní kříž. Abyste všichni koukali. Ale nejde to. Já totiž vím, kde je nejlíp. Tam, kde jsem doma, kde má část mé rodiny kořeny, kde voní vzduch čistotou a dobou, kdy jsem byla malá. Zkrátka **Blaník malý, Blaník velký, městys Louňovice** pod nimi. Les Hřiva a rybník Strašák. Hranice středních a jižních Čech, líbezná česká krajina s loukami, potůčky, lesíky a oblými kopci, z nichž jsou úchvatné výhledy do kraje.

A ba jo – je to nečekaně divukrásné. To budete koukat!

JOLANA KURZWEILOVÁ

Můj tip zní – v přírodě nejlépe získáte nadhled. Praktikuji to už dlouho na skále zvané Hradisko, která ční nad naší chalupou u Telče. Místopis však není důležitý. Jde o to najít osamělé místo, kam si vylezete, pohlédnete na ten širý svět kolem sebe z alespoň trochu ptačí perspektivy a všechny aktuální potřeby a zápletky, které řešíte, získají výrazně malichernější dimenzi. Podobně mi to funguje, i když přírodou / hlubokým lesem běžím. To je zase meditace v pohybu, a ta taky přináší své ovoce. ■

KATEŘINA ONDROUŠKOVÁ

BREPTA, časopis přátel Rodinného a kulturního centra Nová Trojka

Vychází 2krát ročně v Praze

Evid. č. period. tisku: MK ČR E 18531.

Vydavatel: **NOVÁ TROJKA, z.s.**, Jeseníova 19, 130 00 Praha 3, IČ: 26594161.

Vydavatele zastupuje Edita Janečková.

Brepta poprvé spatřil světlo světa v roce 2007. Číslo 15 vychází v květnu 2014.

Breptu č. 15 koordinovala Kateřina Ondroušková. Do jeho tvorby se zapojili tito přispěvatelé a přispěvatelky: Rejka Balcarová, Veronika Drdlová, Edita Janečková, Dana Klepalová, Jolana Kurzweilová, Martina Matušková, Václava Nováková, Eva Procházková, Kiki Rudišová, Zuzana Sadílková, Markéta Vokrouhliková, a další oslovení.

Pro Breptu fotila Rejka Balcarová a další. Chyby a překlepy odstraňovaly Zuzana Ježková a Edita Janečková.

Grafické zpracování: Eliška Němcová

Vážení čtenáři, nakládejte prosím s Breptou ekologicky. Pokud jste už dočetli, možná najdete někoho, kdo se vašeho Brepty rád zmocní. A pokud vás náhodou patnácté číslo nudí, odložte ho prosím do tříděného odpadu.

Autoři své články píšou bez nároku na honorář. Předem děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky na Breptu do breptovské kasičky. Předchozí čísla najdete na webu www.nova-trojka.cz v sekci „ke stažení“.

Váše e-maily očekáváme na adrese brepta@nova-trojka.cz.

Těšíme se s vámi na breptovskou poštenu i na podzim 2014!

Druhý bootcampový víkend, Jívka v Adršpachu, 7.– 9. března 2014

„Byla to nádhera, o co méně jsme spali, o to více jsme se smáli. V červnu jedeme zase!“ prozradila nám jedna z účastnic a také fotoreportérka Markéta Vokrouhliková

Nástup ve cvičebním úboru

Maratonský běh

Horolezectví

Pokyny udílí jedině trenérka!

Vzpírání

Závěrečné defilé

6x foto: Markéta Vokrouhliková